

एलियाह - क्रमांक एक

पहिला आणि शेवटचा

Jeff Pippenger

2023-07-31

जुन्या करारातील शेवटचे विधान प्रभूच्या महान व भयानक दिवसापूर्वी एलीया संदेष्टा संदेशासह प्रकट होईल, अशी एक प्रतिज्ञा मांडते.

पाहा, परमेश्वराच्या त्या महान व भयानक दिवसाच्या आगमनापूर्वी मी तुमच्याकडे एलीया संदेष्ट्यास पाठवीन; आणि तो पित्यांचे हृदय पुत्रांकडे व पुत्रांचे हृदय त्यांच्या पित्यांकडे वळवील; नाहीतर मी येऊन पृथ्वीला शापाने मारीन. मलाखी ४:५, ६.

बायबल स्पष्टपणे सांगते की “परमेश्वराचा महान व भयावह दिवस” किंवा देव ज्याने “पृथ्वीला शापाने” प्रहार करतो, तोच प्रकटीकरणाच्या पुस्तकात प्रतीकात्मक रीतीने “सात शेवटच्या पीडा” किंवा “देवाचा क्रोध” असा दर्शविला आहे. प्रकटीकरणाच्या पंधराव्या अध्यायात सोळाव्या अध्यायातील त्या महान व भयावह सात शेवटच्या पीडांच्या ओतल्या जाण्यास नेणारी भविष्यसूचक पार्श्वभूमी प्रस्तुत केली आहे.

आणि मी स्वर्गात आणखी एक चिन्ह पाहिले, महान व अद्भुत असे: सात देवदूत, ज्यांच्याकडे शेवटच्या सात पीडा होत्या; कारण त्यांच्यामध्ये देवाचा क्रोध परिपूर्ण झाला आहे.

आणि मी अग्निमिश्रित काचेसारखा एक समुद्र पाहिला; आणि ज्यांनी त्या पशूवर, त्याच्या प्रतिमेवर, त्याच्या चिन्हावर आणि त्याच्या नावाच्या संख्येवर विजय मिळविला होता, ते देवाच्या वीणा हातात घेऊन त्या काचेच्या समुद्रावर उभे होते. आणि ते देवाचा सेवक मोशे याचे गीत आणि कोकराचे गीत गात होते, असे म्हणत: “हे प्रभू देव सर्वशक्तिमान, तुझी कृत्ये महान व अद्भुत आहेत; हे संतांच्या राजा, तुझे मार्ग न्यायी व सत्य आहेत. हे प्रभू, तुझी भीती कोण बाळगणार नाही आणि तुझ्या नावाचे गौरव कोण करणार नाही? कारण तूच एकटाच पवित्र आहेस; कारण सर्व राष्ट्रे येऊन तुझ्यापुढे उपासना करतील; कारण तुझे न्यायप्रकटीकरण प्रगट झाले आहे.”

आणि त्यानंतर मी पाहिले, आणि पाहा, स्वर्गातील साक्षीच्या मंडपाचे मंदिर उघडले गेले; आणि सात दूत मंदिरातून बाहेर आले; त्यांच्याकडे त्या सात पीडा होत्या; ते शुद्ध व शुभ्र तागाचे वस्त्र परिधान केलेले होते, आणि त्यांच्या छातींवर सुवर्ण कंबरपट्टे बांधलेले होते. आणि त्या चार प्राण्यांपैकी एकाने त्या सात दूतांना देवाच्या क्रोधाने परिपूर्ण अशा सात सुवर्णाच्या वाट्या दिल्या, जो युगानुयुगे जिवंत आहे. आणि मंदिर देवाच्या गौरवापासून व त्याच्या सामर्थ्यापासून उत्पन्न झालेल्या धुराने भरून गेले; आणि त्या सात दूतांच्या सात पीडा पूर्ण होईपर्यंत कोणालाही मंदिरात प्रवेश करता येईना. प्रकटीकरण 15:1-8.

“सात देवदूतांच्या सात पीडा पूर्ण होईपर्यंत कोणालाही मंदिरात प्रवेश करता आला नाही” याचे कारण असे की, पंधराव्या अध्यायात मंदिर धुराने भरून गेले तेव्हा तारण प्राप्त करण्याची संधी बंद होते. मानवजातीला पश्चात्ताप करून तारण मिळविण्यासाठी देण्यात आलेला कृपाकाल त्या वेळी समाप्त होतो. जेव्हा तो समयबिंदू येतो, तेव्हा ख्रिस्ताच्या दुसऱ्या आगमनापूर्वी योहान ज्यांना “शेवटच्या सात पीडा” असे म्हणतो तो “परमेश्वराचा महान व भयंकर दिवस” ओतला जातो. मलाखीने त्या दिवसाला “भयंकर” असे म्हटले, आणि यशया त्याची ओळख देवाच्या “विचित्र कर्म” अशी करून देतो.

कारण परमेश्वर पर्वत पेराझीमप्रमाणे उठेल; तो गिबोनच्या दरीप्रमाणे क्रोध करील, जेणेकरून तो आपले कार्य, आपले विलक्षण कार्य, पूर्ण करील; आणि आपली कृती, आपली विलक्षण कृती, सिद्धीस नेईल. म्हणून आता तुम्ही थट्टा करणारे होऊ नका, नाहीतर तुमची बंधने अधिक दृढ केली जातील; कारण सर्व पृथ्वीवर ठरविलेला संपूर्ण संहार मी सेनाधीश परमेश्वराकडून ऐकला आहे. यशया 28:21, 22.

जरी देवाचे “विलक्षण कृत्य” “संपूर्ण पृथ्वी” व्यापून टाकते, तरी सार्थीचा वर्षाव एका राष्ट्राच्या बंडाशी संबंधित आहे, हे प्रेरित लेखन स्पष्टपणे सांगते.

“परकीय राष्ट्रे संयुक्त संस्थानाच्या उदाहरणाचे अनुसरण करतील. जरी ती पुढाकार घेत असली, तरी हाच संकटकाळ जगाच्या सर्व भागांतील आपल्या लोकांवर येईल.” टेस्टिमोनीज, खंड ६, ३९५.

“धार्मिक स्वातंत्र्याची भूमी असलेले अमेरिका, जेव्हा विवेकबुद्धीवर बळजबरी करून आणि लोकांना खोट्या शब्दांथाचा सन्मान करण्यास भाग पाडून पोपसत्तेशी एकरूप होईल, तेव्हा पृथ्वीवरील प्रत्येक देशातील लोक तिच्या उदाहरणाचे अनुसरण करण्यास प्रवृत्त होतील.” Testimonies, volume 6, 18.

प्रत्येक राष्ट्र त्यांच्या परीक्षाकालाचा प्याला परिपूर्ण भरतील; परंतु सिस्टर व्हाईट ज्या “देवाचे न्याय” यांना “राष्ट्रीय विनाश” असे संबोधते, तसेच संयुक्त संस्थानांतील रविवारच्या कायद्यापासून आरंभ होणाऱ्या इतिहासाला ती ज्या “देवाच्या विनाशकारी न्यायांचा काळ” असेही म्हणते, ते सात शेवटचे पीडा नाहीत.

“एक वेळ येत आहे की आपल्या देशात देवाचा नियम विशेष अर्थाने निष्फळ ठरविला जाईल. आपल्या राष्ट्राचे राज्यकर्ते विधिमंडलीय कायदे करून रविवारीचा कायदा बंधनकारक करतील, आणि अशा रीतीने देवाच्या लोकांना मोठ्या संकटात आणले जाईल. जेव्हा आपले राष्ट्र आपल्या विधिमंडळांच्या परिषदांत लोकांच्या धार्मिक विशेषाधिकारांच्या बाबतीत त्यांच्या अंतःकरणांवर बंधने घालणारे कायदे करील, रविवारी पालनाची सक्ती करील, आणि सातव्या दिवसाचा सव्वाथ पाळणाऱ्यांविरोद्ध दडपशाहीची सत्ता वापरेल, तेव्हा देवाचा नियम आपल्या देशात सर्व हेतू आणि उद्देशांनी निष्फळ ठरविला जाईल; आणि राष्ट्रीय धर्मत्यागानंतर राष्ट्रीय विनाश येईल.” Review and Herald, December 18, 1888.

देवाचे न्याय, ज्यांना सिस्टर व्हाईट “राष्ट्रीय विध्वंस” असे ओळखतात, ते राष्ट्रीय रविवार-नियमापासून आरंभ होतात आणि देवाच्या “विलक्षण कृती”च्या प्रारंभाची खूण करतात; तथापि, देवाची विलक्षण कृती अधिक नेमकेपणाने सांगायची तर ती शेवटच्या सात पीडा आहेत. देवाच्या विलक्षण कृतीचे अधिक परिपूर्ण चित्र तेव्हा प्रकट होते, जेव्हा इजिप्तमधून झालेल्या सुटकेला देवाच्या कार्यकारी न्यायांच्या रेषेत जोडले जाते. इजिप्तच्या पीडा, जरी त्या संख्येने दहा होत्या, तरी त्या विभाजित करण्यात आल्या होत्या. पहिल्या तीन पीडा शेवटच्या सात पीडांपासून वेगळ्या ठरल्या होत्या. अशा प्रकारे, इजिप्तमधून झालेली सुटका पहिल्या तीन पीडांनी दर्शविलेल्या एका कालखंडाची ओळख करून देते, जो संयुक्त संस्थानांच्या राष्ट्रीय विध्वंसापासून सुरू होतो आणि मायकल उभा राहोपर्यंत व मानवी कृपाकाल संपेपर्यंत चालू राहतो.

“जे त्याच्या लोकांवर जुलूम करण्याचा व त्यांचा नाश करण्याचा प्रयत्न करित आहेत, त्यांच्यावर देवाचे न्यायभोग ओतले जातील. दुष्टांबद्दल त्याची दीर्घ सहनशीलता मनुष्यांना अपराधात धैर्य देते; तरीसुद्धा त्यांची शिक्षा निश्चित आणि भयंकर आहे, कारण ती दीर्घकाळ विलंबित झाली आहे. ‘पराजीम पर्वतावर जसा परमेश्वर उठला तसा तो उठेल; गिबोनच्या दरीत जसा तो क्रोधित झाला तसा तो क्रोधित होईल; म्हणजे तो आपले कार्य करील, आपले विलक्षण कार्य; आणि आपली कृती पूर्ण करील, आपली विलक्षण कृती.’ यशया 28:21. आपल्या दयाळू देवाकरिता दंडाची कृती ही विलक्षण कृती आहे. ‘माझ्या जीवाची शपथ, असे प्रभु परमेश्वर म्हणतो, दुष्टाच्या मरणात मला आनंद नाही.’ यहेज्केल 33:11. परमेश्वर ‘दयाळू व कृपाळू, सहनशील, आणि चांगुलपणात व सत्यात विपुल, ... अधर्म, अपराध व पाप क्षमा करणारा’ आहे. तरीही तो ‘अपराध्याला मुळीच निर्दोष ठरवणार नाही.’ ‘परमेश्वर क्रोध करावयास मंद आहे, सामर्थ्यात महान आहे, आणि तो दुष्टाला मुळीच निर्दोष सोडणार नाही.’ निर्गम 34:6, 7; नहूम 1:3. तो न्यायाने भयंकर कृत्ये करून आपल्या पायदळी तुडविलेल्या नियमशास्त्राच्या अधिकाराचे समर्थन करील. अपराध्याची जी कठोर प्रतिफळाची शिक्षा प्रतीक्षेत आहे, ती न्याय अंमलात आणण्यास प्रभु दाखवित असलेल्या अनिच्छेवरून मोजली जाऊ शकते. ज्या राष्ट्राला तो दीर्घकाळ सहन करतो, आणि देवाच्या लेखी ज्याच्या अधर्माची परिपूर्ण मोजमाप भरून येईपर्यंत ज्याला तो प्रहार करीत नाही, ते शेवटी दयेचा मिश्रण नसलेला क्रोधाचा प्याला प्राशन करील.”

“जेव्हा ख्रिस्त पवित्रस्थानातील आपली मध्यस्थी थांबवील, तेव्हा पशू व त्याच्या प्रतिमेची उपासना करणाऱ्यांवर आणि त्याचे चिन्ह धारण करणाऱ्यांवर ज्या अविमिश्र क्रोधाची धमकी देण्यात आली आहे (प्रकटीकरण 14:9, 10), तो ओतला जाईल. देव इस्राएलाची सुटका करण्याच्या बेतात होता, तेव्हा मिसरावर आलेल्या पीडा त्या स्वरूपाने अशा अधिक भयंकर व व्यापक न्यायशिक्षांसारख्याच होत्या, ज्या देवाच्या लोकांच्या अंतिम सुटकेच्या अगोदर जगावर पडणार आहेत. त्या भयंकर आपत्तींचे वर्णन करताना प्रकटीकरणकर्ता म्हणतो: ‘ज्यांनी पशूचे चिन्ह धारण केले होते आणि जे त्याच्या प्रतिमेची उपासना करीत होते, त्या मनुष्यांवर एक घातक व अत्यंत दुःखदायक फोड पडला.’ समुद्र ‘मेलेल्या मनुष्याच्या रक्तासारखा झाला; आणि समुद्रातील प्रत्येक जिवंत प्राणी मरण पावला.’ आणि ‘नद्या व पाण्याचे झरे ... रक्त झाले.’ या प्रकोपांचे आघात कितीही भयंकर असले, तरी देवाचा न्याय पूर्णपणे निर्दोष ठरतो. देवाचा दूत घोषित करतो: ‘हे प्रभु, तू न्यायी आहेस, ... कारण तू असा न्याय केला आहेस. कारण त्यांनी पवित्रजनांचे व संदेष्ट्यांचे रक्त सांडले आहे, आणि तू त्यांना पिण्यासाठी रक्त दिले आहेस; कारण ते त्यास पात्र आहेत.’ प्रकटीकरण 16:2-6. देवाच्या लोकांना मृत्युदंड ठोठावून, त्यांनी त्यांच्या रक्ताचा दोष जणू स्वतःच्या हातांनी ते सांडले असते तसाच खराखुरा आपल्या माथी घेतला आहे. याचप्रमाणे ख्रिस्ताने आपल्या काळातील यहुद्यांना, हाबेलाच्या दिवसांपासून सांडल्या गेलेल्या सर्व पवित्र पुरुषांच्या रक्ताबद्दल दोषी ठरविले; कारण त्यांच्यात तोच आत्मा होता आणि ते संदेष्ट्यांच्या त्या खुनी लोकांबरोबर तेच कार्य करण्याचा प्रयत्न करीत होते.”

“त्यानंतर येणाऱ्या पीडेमध्ये सूर्याला ‘माणसांना अग्नीने भाजण्याचा’ अधिकार देण्यात येतो. ‘आणि माणसे प्रचंड उष्णतेने भाजली गेली.’ वचने ८, ९. भविष्यवक्ते त्या भयावह काळातील पृथ्वीची अवस्था अशी वर्णन करतात: ‘देश शोक करीत आहे; ... कारण शेतातील पीक नष्ट झाले आहे.... शेतातील सर्व झाडे वाळून गेली आहेत; कारण मनुष्यपुत्रांपासून आनंद नाहीसा झाला आहे.’ ‘बियाणे त्यांच्या ढेकळांखाली कुजून गेले आहे, कोठारे उजाड झाली आहेत.... जनावरे कशी करुण स्वरांने ओरडत आहेत! गुरांचे कळप व्याकुळ झाले आहेत, कारण त्यांना कुरण नाही.... पाण्याच्या नद्या आटून गेल्या आहेत, आणि अग्नीने रानातील कुरणे भस्मसात केली आहेत.’ ‘त्या दिवशी मंदिरातील गीते हंबरडा ठरतील, असे प्रभु परमेश्वर म्हणतो: सर्वत्र पुष्कळ प्रेते पडलेली असतील; ती लोक निःशब्दतेने बाहेर फेकून देतील.’ योएल १:१०-१२, १७-२०; आमोस ८:३.”

“या पीडा सार्वत्रिक नाहीत; अन्यथा पृथ्वीवरील रहिवासी पूर्णपणे नष्ट होऊन गेले असते. तरीही त्या मनुष्यप्राण्यांना कधीही ज्ञात झालेल्या सर्वात भयंकर आपत्ती ठरतील. कृपाकाल संपण्यापूर्वी मनुष्यांवर आलेले सर्व न्यायदान दयेने मिश्रित होते. ख्रिस्ताचे विनवणी करणारे रक्त पाप्याला त्याच्या अपराधाचे पूर्ण मोजमाप भोगण्यापासून आडोसा देत आले आहे; परंतु अंतिम न्यायात, क्रोध दयेच्या कोणत्याही मिश्रणाविना ओतला जातो.”

“त्या दिवशी, जे लोक देवाच्या कृपेच्या आश्रयाचा इतक्या दीर्घकाळ तिरस्कार करीत आले आहेत, त्यांपैकी पुष्कळ जण त्याच आश्रयाची उत्कट इच्छा धरतील. ‘पाहा, असे दिवस येत आहेत, प्रभु परमेश्वर म्हणतो, की मी देशात दुष्काळ पाठवीन; तो भाकरीचा दुष्काळ नव्हे, किंवा पाण्याची तहान नव्हे, तर परमेश्वराची वचने ऐकण्याचा दुष्काळ असेल; आणि ते समुद्रापासून समुद्रापर्यंत, उत्तरेकडून पूर्वेकडे भटकत फिरतील; परमेश्वराचे वचन शोधण्यासाठी ते इकडेतिकडे धावतील, पण त्यांना ते सापडणार नाही.’ आमोस 8:11, 12.” द ग्रेट कॉन्ट्रोव्हर्सी, 627-629.

मागील उताऱ्यात असे म्हटले आहे, “ज्या राष्ट्रांबरोबर तो दीर्घकाळ सहनशीलतेने वागतो, आणि जे देवाच्या लेख्यात आपल्या अधर्माचे परिमाण पूर्ण करेपर्यंत तो ज्यावर प्रहार करणार नाही, ते शेवटी दयामिश्रणाविना असलेल्या क्रोधाच्या पेल्याचे पान करील.” त्याच परिच्छेदात तिने असेही लिहिले, “जेव्हा देव इस्राएलची सुटका करण्याच्या बेतात होता, तेव्हा इजिप्तवर आलेल्या पीडा स्वरूपाने त्या अधिक भयंकर व व्यापक न्यायांसारख्याच होत्या, जे देवाच्या लोकांच्या अंतिम सुटकेच्या अगोदर जगावर येणार आहेत.” जे राष्ट्र (संयुक्त संस्थाने) “अधर्माचे परिमाण” पूर्ण करते, ते इजिप्तमधील दहा पीडांसारख्या पीडा भोगेल.

मिसरावरील पीडा दोन कालखंडांत विभागल्या गेल्या होत्या. पहिल्या तीन पीडा सर्वांवर आल्या, परंतु शेवटच्या सात पीडा केवळ मिसरी लोकांवरच आल्या.

आणि त्या दिवशी मी गोशेन देश, ज्यात माझी प्रजा राहते, वेगळा करीन, जेणेकरून तेथे माशांच्या थव्यांचा उपद्रव होणार नाही; यासाठी की तुला कळावे की पृथ्वीच्या मध्यभागी मीच परमेश्वर आहे. निर्गम 8:22.

मिसरातील पहिल्या तीन पीडा सर्वत्र पडल्या; परंतु ज्या गोशेनमध्ये हिब्रू लोक राहत होते, त्यावर मिसराच्या शेवटच्या सात पीडा आल्या नाहीत. संयुक्त संस्थाने हे ते राष्ट्र आहे की जे रविवारच्या कायद्याच्या वेळी आपल्या अधर्माचा प्याला पूर्ण भरते. त्या क्षणी राष्ट्रीय धर्मत्यागानंतर राष्ट्रीय विनाश येतो; परंतु राष्ट्रीय विनाश घडवून आणणारे न्यायनिवाडे मायकल उभा राहेपर्यंत आणि सर्व मानवजातीसाठी कृपाकाल समाप्त होईपर्यंत दयेसह मिश्रित असतात. संयुक्त संस्थानांतील रविवारच्या कायद्याच्या वेळी, जे आता स्वतःला शब्बाथ पाळणारे म्हणवितात त्यांपैकी बहुसंख्य सत्ताधाऱ्यांपुढे नतमस्तक होतील आणि पशूची खूण स्वीकारतील. त्या वेळी रविवारच्या कायद्याचा प्रश्न, जे अॅडव्हेंटिझमच्या बाहेर राहिले आहेत त्यांच्यासाठी, एक आध्यात्मिक कसोटी ठरतो. संयुक्त संस्थानांतील रविवारच्या कायद्यापासून मायकल उभा राहेपर्यंत हा अकराव्या तासाच्या कामगारांच्या महान संकलनाचा काळ आहे; परंतु रविवारच्या कायद्यापूर्वी सातव्या दिवसाच्या शब्बाथाच्या प्रकाशाबद्दल ज्यांना उत्तरदायी धरले गेले आहे, त्यांच्यावर दार आधीच बंद झालेले आहे.

“दिवसेंदिवस अधिकाधिक स्पष्ट होत चालले आहे की देवाचे न्याय या जगात प्रकट होत आहेत. अग्नी, पूर आणि भूकंप यांच्या द्वारे तो या पृथ्वीवरील रहिवाशांना आपल्या समीप येण्याविषयी इशारा देत आहे. तो काळ निकट येत आहे, जेव्हा जगाच्या इतिहासातील महान संकट येऊन ठेपलेले असेल, जेव्हा देवाच्या शासनातील प्रत्येक हालचाल तीव्र उत्सुकता आणि अवर्णनीय भयभावनेने पाहिली जाईल. झपाट्याने एकामागून एक देवाचे न्याय येतील—अग्नी, पूर आणि भूकंप, तसेच युद्ध आणि रक्तपात.”

“अरे, लोकांनी त्यांच्या भेटीची वेळ ओळखली असती तर किती बरे झाले असते! अनेक असे आहेत की ज्यांनी अद्याप या काळासाठीची कसोटीची सत्यता ऐकलेली नाही. अनेक असे आहेत ज्यांच्याबरोबर देवाचा आत्मा प्रयत्न करीत आहे. देवाच्या विनाशकारी न्यायांचा काळ हा त्यांच्यासाठी कृपेचा काळ आहे ज्यांना सत्य काय आहे हे जाणून घेण्याची संधी मिळालेली नाही. प्रभु त्यांच्याकडे कोमलतेने पाहिल. त्याचे दयाळू हृदय स्पर्शिले गेले आहे; ज्यांनी प्रवेश करावयाचा नव्हता त्यांच्यासाठी दार बंद झालेले असताना, त्याचा हात अजूनही तारणासाठी पुढे पसरलेला आहे.”

“देवाची करुणा त्याच्या दीर्घ सहनशीलतेत प्रकट होते. तो आपले न्यायनिवाडे आवरून धरत आहे, इशान्याचा संदेश सर्वांपर्यंत पोहोचविला जाईपर्यंत प्रतीक्षा करीत आहे. अरे, आपल्या लोकांना जगाला दयेचा अंतिम संदेश देण्याची त्यांच्यावर असलेली जबाबदारी जशी त्यांनी जाणवली पाहिजे तशी जर जाणवली असती, तर किती अद्भुत कार्य झाले असते!” Testimonies, volume 9, 97.

मागील उतान्यात तिने हे ओळखले की, “देवाच्या विनाशकारी न्यायनिवाड्यांचा काळ हा त्या लोकांसाठी दयेचा काळ आहे ज्यांना सत्य काय आहे हे जाणून घेण्याची कोणतीही संधी मिळाली नव्हती.” पुढील उतान्यात ती त्या कालखंडाचा उल्लेख “संकटकाळ” असा करते.

“मी पाहिले की पवित्र सब्बाथ हा देवाच्या खऱ्या इस्राएल आणि अविश्वासू यांच्या मध्ये विभाजन करणारी भिंत आहे आणि राहिल; आणि सब्बाथ हा देवाच्या प्रिय प्रतीक्षारत संतांची अंतःकरणे एकत्र बांधणारा महान प्रश्न आहे. आणि जर कोणी विश्वास ठेवला, सब्बाथ पाळला, त्याच्याबरोबर येणारा आशीर्वाद स्वीकारला, आणि नंतर तो सोडून दिला, व पवित्र आज्ञेचे उल्लंघन केले, तर त्यांनी स्वर्गावर राज्य करणारा देव आहे, इतके निश्चितपणे, स्वतःविरुद्ध पवित्र नगराचे दरवाजे बंद करून घेतले असते. मी पाहिले की देवाची अशीही मुले होती, जी सब्बाथ पाहत नव्हती आणि पाळत नव्हती. त्यांनी त्याविषयीचा प्रकाश नाकारला नव्हता. आणि संकटसमयाच्या आरंभी, आम्ही पुढे जाऊन सब्बाथ अधिक पूर्णपणे जाहीर करीत असता, आम्ही पवित्र आत्म्याने परिपूर्ण झालो. यामुळे

मंडळी आणि नामधारी अॅडव्हेंटिस्ट संतप्त झाले, कारण ते सब्बाथाच्या सत्याचे खंडन करू शकत नव्हते. आणि त्या वेळी, देवाच्या निवडिलेल्या सर्वांनी स्पष्टपणे पाहिले की सत्य आमच्याकडे आहे, आणि ते बाहेर पडले व आमच्यासह छळ सहन केला." A Word to the Little Flock, 18, 19.

थोडासा बदल करून, हाच उतारा जो आत्ताच उद्धृत केला आहे, तो Early Writings या पुस्तकात आढळतो. त्या पुस्तकात ती "the time of trouble" या आपल्या विधानावर भाष्य समाविष्ट करते. A Word to the Little Flock हे 22 ऑक्टोबर, 1844 च्या महान निराशेनंतर निराश झालेल्या विश्वासू Millerites यांचे पहिले प्रकाशन होते; आणि अनेक दशकांनंतर, जेव्हा संपादकांनी त्या पत्रिकेतील काही भाग Early Writings या पुस्तकात समाविष्ट करण्यासाठी वापरले, तेव्हा त्यांनी हे स्पष्ट केले की ज्याचा उल्लेख "the time of trouble" असा केला होता, तो सात शेवटच्या पीडा नव्हता; कारण जेव्हा सात शेवटच्या पीडा ओतल्या जातात, तेव्हा न्यायामध्ये दयेचा कोणताही अंश मिसळलेला नसतो.

"१. पृष्ठ ३३ वर पुढीलप्रमाणे दिले आहे: 'मी पाहिले की पवित्र शब्बाथ हा देवाच्या खऱ्या इस्राएल आणि अविश्वासू यांच्यामधील विभक्त करणारी भिंत आहे, आणि राहिल; आणि शब्बाथ हा देवाच्या प्रिय, प्रतीक्षेत असलेल्या संतांची अंतःकरणे एकत्र आणणारा महान प्रश्न आहे. मी पाहिले की देवाची अशी मुले आहेत जी शब्बाथ पाहत नाहीत व पाळत नाहीत. त्यांनी त्याविषयीचा प्रकाश नाकारलेला नाही. आणि संकटाच्या काळाच्या आरंभी, आम्ही पुढे जाऊन शब्बाथ अधिक पूर्णपणे घोषित करू लागलो तेव्हा आम्ही पवित्र आत्म्याने परिपूर्ण झालो.'"

"हे दर्शन १८४७ मध्ये देण्यात आले, त्या वेळी सब्बाथ पाळणारे अॅडव्हेंट बंधू फारच थोडे होते; आणि त्यांच्यापैकीही थोड्यांनाच असे वाटत होते की त्याचे पालन देवाच्या लोकां आणि अविश्वासू यांच्यामध्ये सीमारेषा आखण्याइतके महत्त्वाचे आहे. आता त्या दर्शनाची पूर्ती दिसू लागली आहे. येथे उल्लेख केलेल्या 'त्या संकटाच्या काळाच्या आरंभी'चा संदर्भ त्या काळाशी नाही जेव्हा पीडा ओतल्या जाऊ लागतील, तर त्या ओतल्या जाण्याच्या अगोदरच्या एका लहान काळाशी आहे, जेव्हा ख्रिस्त पवित्रस्थानात आहे. त्या वेळी, तारणाचे कार्य समाप्तीकडे जात असताना, पृथ्वीवर संकट येत असेल, आणि राष्ट्रे क्रोधित होतील, तरी तिसऱ्या देवदूताच्या कार्याला अडथळा येऊ नये म्हणून त्यांना आवर घातला जाईल. त्या वेळी 'उत्तरकालीन पाऊस,' किंवा प्रभूच्या सान्निध्यातून येणारे ताजेतवानेपण, येईल, जेणेकरून तिसऱ्या देवदूताच्या मोठ्या घोषणेला सामर्थ्य मिळावे, आणि सात शेवटच्या पीडा ओतल्या जातील त्या काळात संतांना स्थिर उभे राहण्यास तयार केले जावे." Early Writings, 85.

संयुक्त राज्यांतील रविवार-कायद्याच्या वेळी राष्ट्रीय धर्मत्यागानंतर राष्ट्रीय विनाश येईल. त्या रविवार-कायद्याच्या वेळी संयुक्त राज्यांतील अॅडव्हेंटिझम दोन वर्गांत विभागले जाईल; एक जण पशूचे चिन्ह स्वीकारेल, आणि दुसरा देवाचा शिक्का प्राप्त करील. संयुक्त राज्यांचा राष्ट्रीय विनाश मिसरवरील पहिल्या तीन पीडांनी दर्शविला आहे. हे न्यायनिवाडे मानवाच्या परीक्षाकाळाच्या समाप्तीपर्यंत चालू राहतात; त्यानंतर दयेविना असलेल्या शेवटच्या सात पीडा ओतल्या जातात.

माझा मुद्दा इजिप्तच्या भविष्यसूचक इतिहासाबद्दल कमी आहे आणि त्या वस्तुस्थितीबद्दल अधिक आहे की एलेन व्हाईट इजिप्तची ओळख त्या राष्ट्राच्या प्रतीक म्हणून करून देते, जे संपूर्ण जगाला पशूची खूण स्वीकारण्यास भाग पाडते; कारण असे करताना ती शेवटाचे उदाहरण देण्यासाठी आरंभीचा उपयोग करीत आहे, आणि हेच अल्फा आणि ओमेगा असलेल्या येशूची भविष्यसूचक स्वाक्षरी आहे. निर्गमनाच्या कथेत, जेव्हा परमेश्वर प्राचीन इस्राएलबरोबर करारात प्रवेश करीत आहे, तेव्हा तो स्वतःची ओळख एका नव्या नावाने करून देतो.

मग परमेश्वर मोशेला म्हणाला, आता मी फरोहाला काय करीन ते तू पाहशील; कारण तो बलवान हाताने त्यांना जाऊ देईल, आणि बलवान हाताने तो त्यांना आपल्या देशातून हाकलून लावील.

आणि देवाने मोशेला सांगितले, त्याला म्हटले, मी परमेश्वर आहे; आणि मी अब्राहाम, इसहाक आणि याकोब यांना सर्वशक्तिमान देव या नावाने प्रकट झालो; परंतु माझ्या JEHOVAH या नावाने मी त्यांना ज्ञात नव्हतो.

आणि मी त्यांच्याबरोबर माझा करारही स्थापन केला आहे, की त्यांना कनान देश, म्हणजे त्यांच्या परदेशवासाचा देश, ज्यात ते परके होते, तो द्यावा. आणि इस्राएलच्या संततीचा आक्रोशही मी ऐकला आहे, ज्यांना मिसरी लोक दास्यात ठेवित आहेत; आणि मला माझ्या कराराची आठवण झाली आहे. म्हणून इस्राएलच्या संततीस सांग, मी परमेश्वर आहे; आणि मी तुम्हांला मिसऱ्यांच्या ओझ्याखालून बाहेर काढीन, आणि त्यांच्या दास्यातून तुमची सुटका करीन, आणि बाहू पसरून व मोठ्या न्यायकार्यातून तुमचे उद्धार करीन. आणि मी तुम्हांला माझे लोक म्हणून स्वीकारीन, आणि मी तुम्हांला देव होईन; आणि तुम्ही जाणाल की मी परमेश्वर तुमचा देव आहे, जो तुम्हांला मिसऱ्यांच्या ओझ्याखालून बाहेर काढितो. आणि ज्या देशाविषयी मी अब्राहाम, इसहाक आणि याकोब यांना तो देण्याची शपथ घेतली होती, त्या देशात मी तुम्हांला नेईन; आणि तो मी तुम्हांला वतन म्हणून देईन: मी परमेश्वर आहे.

आणि मोशेने इस्राएलाच्या मुलांना तसे सांगितले; परंतु मनाच्या क्लेशामुळे व क्रूर दास्यामुळे त्यांनी मोशेचे ऐकले नाही. निर्गम 6:1-9.

येथे प्रभु मोशेला आपल्या कराराचा प्रतिनिधी म्हणून ओळख देत आहे, जसे याकोब, इसहाक आणि अब्राहाम होते. मोशेच्या इतिहासापर्यंत JEHOVAH हे नाव अब्राहाम आणि त्याच्या वंशजांना ज्ञात नव्हते; आणि जेव्हा इब्री लोकांना मिसरी दास्यातून सोडविले जाणार होते त्या वेळी अब्राहामाच्या कराराच्या नूतनीकरणाच्या इतिहासात प्रभु आपल्या स्वभावाचे एक नवे प्रकटीकरण सादर करतो, कारण भविष्यदर्शी अर्थाने नाव हे स्वभावाचे प्रतिनिधित्व करते. जेव्हा अब्राहाम प्रभुशी करारात प्रवेशला, तेव्हा प्रभुने त्याचे नाव बदलून अब्राहाम केले. मिसरी दास्यत्वाविषयीच्या भविष्यवाणीच्या प्रारंभी कराराच्या मानवी प्रतिनिधीचे नाव बदलले गेले आणि त्या भविष्यवाणीच्या शेवटी देवाने स्वतःसाठी एक नवे नाव प्रकट केले.

अध्याय पंधरामध्ये अब्रामाने करारात प्रवेश केला आणि तेथे इजिप्तमधील चारशे वर्षांच्या दास्यत्वाची भविष्यवाणी मांडली गेली. अध्याय सतरामध्ये अब्रामाला सुंतेचा विधी देण्यात आला आणि त्याचे व साराचे नावे बदलण्यात आली.

चारशे वर्षांनंतर अब्राहामाच्या चारशे वर्षांच्या भविष्यवाणीची पूर्तता करण्यासाठी मोशे उभा करण्यात आला. अब्राहाम, इसहाक, याकोब आणि मोशे हे सर्व शेवटच्या दिवसांत प्रभूबरोबर करारात प्रवेश करणाऱ्या एक लाख चव्वेचाळीस हजारांचे प्रतिनिधित्व करतात.

“या पृथ्वीच्या इतिहासाच्या अखेरच्या दिवसांत, आपल्या आज्ञा पाळणाऱ्या लोकांबरोबर देवाचा करार नव्याने दृढ केला जाणार आहे.” Review and Herald, February 26, 1914.

जे शब्बाथ पाळणारे पशूची खूप स्वीकारतात आणि जे शब्बाथ पाळणारे देवाची मुद्रा प्राप्त करतात, त्यांच्यातील विभाजन रविवारच्या कायद्याच्या वेळी पूर्ण होते. हे विभाजन दहा कुमारिकांच्या दृष्टांतात दर्शविले आहे.

“मत्तय 25 मधील दहा कुमारिकांचा दृष्टांतही अॅडव्हेंटिस्ट लोकांच्या अनुभवाचे चित्रण करतो.” द ग्रेट कॉन्ट्रोव्हर्स, 393.

“दहा कुमारिकांच्या दृष्टांताकडे माझे वारंवार लक्ष वेधले जाते; त्यांपैकी पाच शहाण्या होत्या, आणि पाच मूर्ख. हा दृष्टांत अक्षरशः पूर्ण झाला आहे आणि होईल, कारण याचा या काळाशी विशेष संबंध आहे, आणि तिसऱ्या देवदूताच्या संदेशाप्रमाणेच, तो पूर्ण झाला आहे आणि काळाच्या समाप्तीपर्यंत वर्तमान सत्य म्हणून राहील.” Review and Herald, August 19, 1890.

२२ ऑक्टोबर १८४४ रोजी, मिलराइट इतिहासातील शहाण्या व मूर्ख कुमारिका वेगळ्या झाल्या, तेव्हा हा दृष्टांत पूर्ण झाला. अॅडव्हेंटिझमची सुरुवात अॅडव्हेंटिझमच्या शेवटाचे प्रतिनिधित्व करते, आणि शेवटच्या काळातील ही

वेगळीक दहा कुमारिकांच्या दृष्टांताची परिपूर्ती आहे; तसेच शेवटच्या काळातील ही वेगळीक रविवारच्या कायद्यामुळे घडविली जाते.

“पुन्हा, या दृष्टांतांमधून हे शिकविले जाते की न्यायनिवाड्यानंतर कोणताही कृपाकाल राहणार नाही. सुवार्तेचे कार्य पूर्ण झाल्यावर, तात्काळ चांगल्या व वाईट यांच्यात विभाजन होते, आणि प्रत्येक वर्गाचे भवितव्य सर्वकाळासाठी निश्चित होते.” Christ’s Object Lessons, 123.

दहा कुमारिकांच्या दृष्टांतात असे दर्शविले आहे की अॅडव्हेंटिझममधील शहाण्या कुमारिका देवाची मुद्रा प्राप्त करतात, आणि अॅडव्हेंटिझममधील मूर्ख कुमारिका संयुक्त राज्यांतील रविवारच्या कायद्याच्या वेळी पशूची खूप स्वीकारतात. मूर्ख कुमारिकांचे प्रतिनिधित्व लाओदिकीयेकर म्हणूनही केलेले आहे.

“मूर्ख कुमारिकांनी दर्शविलेली मंडळीची अवस्था, हिलाच लाओदिकेयाची अवस्था असेही म्हटले जाते.”
Review and Herald, August 19, 1890.

शेवटच्या दिवसांत, जेव्हा देव आपल्या आज्ञा पाळणाऱ्या लोकांबरोबर आपला करार नव्याने स्थापन करील, तेव्हा मोशेच्या काळात करार नव्याने स्थापन केला तेव्हा जसे त्याने स्वतःचे एक नवे नाव प्रकट केले, तसेच देव स्वतःचे एक नवे नाव प्रकट करील. मूर्ख कुमारींची स्थिती अशी आहे की त्यांच्याकडे तेल नाही, आणि लाओदिकीयेकरांची स्थिती अशी आहे की त्यांच्याकडे तेल नाही हे पाहण्याइतकेही ते अति आंधळे आहेत. हे उघड आहे की जर मूर्ख कुमारी लाओदिकीयेकर असतील, तर शहाण्या कुमारी फिलाडेल्फियेकर आहेत.

फिलाडेल्फिया येथील मंडळीच्या दूताला लिही: जो पवित्र आहे, जो सत्य आहे, ज्याच्याकडे दावीदाची किल्ली आहे, जो उघडतो आणि कोणीही बंद करीत नाही; आणि बंद करतो व कोणीही उघडीत नाही, तो असे म्हणतो; मला तुझी कृत्ये माहित आहेत: पाहा, मी तुझ्यासमोर एक उघडे दार ठेवले आहे, आणि कोणीही ते बंद करू शकत नाही; कारण तुझ्यात थोडेसे सामर्थ्य आहे, तरीही तू माझे वचन पाळले आहेस, आणि माझ्या नावाचा इन्कार केला नाहीस.

पहा, जे स्वतःला यहूदी म्हणवितात, पण तसे नाहीत, तर खोटे बोलतात—अशा सैतानाच्या सभास्थानातील लोकांना मी असे करीन की ते येऊन तुझ्या पायांपुढे दंडवत करतील, आणि मी तुझ्यावर प्रेम केले आहे हे जाणतील. कारण तू माझ्या धीराच्या वचनाचे पालन केले आहेस, म्हणून मीही तुला त्या परीक्षेच्या समयपासून राखीन, जो पृथ्वीवर राहणाऱ्यांची परीक्षा घेण्यासाठी सर्व जगावर येणार आहे.

पाहा, मी लवकर येत आहे: तुझ्याजवळ जे आहे ते दृढ धरून ठेव, म्हणजे कोणीही तुझा मुकुट घेऊ नये. जो विजयी होतो त्याला मी माझ्या देवाच्या मंदिरात एक स्तंभ करीन, आणि तो तेथून पुन्हा कधीही बाहेर जाणार नाही; आणि मी त्याच्यावर माझ्या देवाचे नाव, आणि माझ्या देवाच्या नगराचे नाव, म्हणजे नवीन यरुशलेम, जे माझ्या देवाकडून स्वर्गातून खाली उतरते, हे लिहीन; आणि मी त्याच्यावर माझे नवीन नाव लिहीन. ज्याला कान आहे, त्याने आत्मा मंडळ्यांना काय म्हणतो ते ऐकावे. प्रकटीकरण 3:7-13.

फिलाडेल्फियातील लोक हे एक लाख चव्वेचाळीस हजारांचे प्रतिनिधित्व करतात, आणि देव त्यांच्यावर आपले नवे नाव लिहील, अशी त्यांना प्रतिज्ञा देण्यात आली आहे. प्रभु जेव्हा त्या एक लाख चव्वेचाळीस हजारांबरोबर करारात प्रवेश करील, तेव्हा तो स्वतःचे एक नवे नाव प्रकट करील. अब्राहामाला प्रभुने सांगितले होते की तो सर्वशक्तिमान देव आहे.

आणि अब्राम नव्याण्णव वर्षांचा असता परमेश्वराने अब्रामाला दर्शन देऊन त्यास म्हटले, मी सर्वशक्तिमान देव आहे; माझ्या समोर चाल, आणि परिपूर्ण हो. आणि मी माझा करार माझ्यात व तुझ्यात स्थापन करीन, आणि तुला अत्यंत बहुगुणित करीन. तेव्हा अब्राम उपडा पडला; आणि देव त्याच्याशी बोलला, असे म्हणाला, माझ्याविषयी पाहा, माझा करार तुझ्याशी आहे, आणि तू अनेक राष्ट्रांचा पिता होशील. आणि यापुढे तुझे नाव अब्राम असे म्हणवले जाणार नाही, तर तुझे नाव अब्राहाम असेल; कारण मी तुला अनेक राष्ट्रांचा पिता केले आहे.

उत्पत्ति 17:1-5.

अब्राहामाच्या काळात प्रभुने प्रथम एका निवडलेल्या लोकांबरोबर करार केला, तेव्हा त्याने स्वतःची ओळख सर्वशक्तिमान देव म्हणून करून दिली. मोशेच्या काळात त्याने आपल्या करारसंबंधाला पुढे नेले, तेव्हा प्रथमच त्याने स्वतःची ओळख JEHOVAH अशी करून दिली. येशू अनेकांबरोबर एका आठवड्यासाठी करार दृढ करण्यास आला, तेव्हा त्याने देवाचे एक नवे नाव प्रकट केले, जे जुन्या करारात केवळ एकदाच व्यक्त झाले होते, आणि तेही एका बाबेलकराने.

तेव्हा राजा नबुखदनेस्सर चकित झाला, आणि घाईने उठून बोलू लागला; त्याने आपल्या मंत्र्यांना म्हटले, "आपण तिघा मनुष्यांना बांधून अग्नीच्या मध्यभागी टाकले नव्हते काय?" त्यांनी राजाला उत्तर देऊन म्हटले, "होय, हे राजन्." त्याने उत्तर देऊन म्हटले, "पाहा, मला चार पुरुष मोकळे दिसत आहेत; ते अग्नीच्या मध्यभागी फिरत आहेत, आणि त्यांना काहीही इजा झालेली नाही; आणि चौथ्याचे रूप देवाच्या पुत्रासारखे आहे." दानियेल ३:२४, २५.

दानियेलाच्या तिसऱ्या अध्यायात संयुक्त संस्थानांतील रविवार कायद्याची ओळख करून दिली आहे, हे सिद्ध करणे फार सोपे आहे. दानियेल ३ मध्ये शद्रख, मेशक आणि अबेदनगो हे एक लाख चव्वेचाळीस हजारांचे प्रतिनिधित्व करतात. एक लाख चव्वेचाळीस हजार हे ते आहेत, जे कराराचे अंतिम वेळी नूतनीकरण करतात. दानियेल ३ मध्ये आपण रविवार कायदा आणि उत्तरवर्षाच्या इतिहासाचे भविष्यसूचक चित्रण पाहतो. ख्रिस्त आपल्या त्या तीन योग्य जनांसह छळाच्या अग्नीत होता आणि असेल; ते केवळ एक लाख चव्वेचाळीस हजारांचेच नव्हे, तर तीन देवदूतांच्या संदेशांचेही प्रतिनिधित्व करतात. अग्नीत, जो रविवार कायद्याच्या संकटाचे प्रतिरूप आहे, तो आपल्या नावांपैकी एका नावाने ओळखला जातो; आणि ते असे नाव आहे, जे ख्रिस्त देवाचा पुत्र म्हणून प्रकट होईपर्यंत इतिहासात आणले गेले नसते. तिसऱ्या अध्यायाच्या या चित्रणात आपण जगाच्या शेवटी कराराचे नूतनीकरण करणाऱ्यांना अंतिम संकटाच्या वेळी ख्रिस्ताशी संवाद साधताना पाहतो, आणि त्याच्याकडे असे एक नाव आहे, जे कोणत्याही मनुष्यास ठाऊक नव्हते.

संयुक्त राज्यांतील रविवार-कायद्याचे प्रतिनिधित्व करणाऱ्या मिसरी सुटकेविषयीच्या आपल्या विचारापासून मी फार दूर भरकटण्यापूर्वी, आपण स्वतःला हे स्मरण करून दिले पाहिजे की मिसरमध्ये दहा संकटांपैकी पहिले संकट सुरु होण्यापूर्वी खऱ्या शब्बाथविषयी वास्तविक आंदोलन झाले होते.

फिरऔन म्हणाला, "पाहा, देशातील लोक आता फार झाले आहेत, आणि तुम्ही त्यांना त्यांच्या ओझ्यांतून विश्रांती देता." आणि त्याच दिवशी फिरऔनाने लोकांच्या कामावर नेमलेल्या पहारेकऱ्यांना व त्यांच्या अधिकाऱ्यांना आज्ञा केली, असे म्हणत, "आतापासून तुम्ही लोकांना विटा बनविण्यासाठी पूर्वीप्रमाणे भुसा देऊ नका; त्यांनी स्वतः जाऊन भुसा गोळा करावा. आणि त्यांनी पूर्वी जितक्या विटा बनवल्या, तितक्याच विटांचा हिशेब तुम्ही त्यांच्यावर लावा; त्यात काहीही घट करू नका; कारण ते आळशी आहेत; म्हणूनच ते आक्रोश करीत म्हणतात, 'आम्हाला जाऊ द्या, म्हणजे आम्ही आमच्या देवाला यज्ञ अर्पण करू.' त्या पुरुषांवर अधिक काम लादा, म्हणजे ते त्यात श्रम करतील; आणि त्यांनी व्यर्थ शब्दांकडे लक्ष देऊ नये." मग लोकांचे पहारेकरी आणि त्यांचे अधिकारी बाहेर गेले, आणि त्यांनी लोकांशी बोलून म्हटले, "फिरऔन असे म्हणतो, 'मी तुम्हाला भुसा देणार नाही. तुम्हाला जिथे सापडेल तिथून तुम्ही स्वतः भुसा आणा; तरीही तुमच्या कामात किंचितही घट केली जाणार नाही.'" मग लोक भुसाऐवजी खुंटे गोळा करण्यासाठी संपूर्ण मिसर देशभर पांगले. आणि पहारेकरी त्यांना घाई लावत म्हणाले, "जसा भुसा होता तसा तुमचा रोजचा नेमलेला कामाचा भाग पूर्ण करा." आणि इस्राएलच्या संततीच्या त्या अधिकाऱ्यांना, ज्यांना फिरऔनाच्या पहारेकऱ्यांनी त्यांच्यावर नेमले होते, मारहाण करण्यात आली, आणि त्यांना विचारण्यात आले, "पूर्वीप्रमाणे काल आणि आजही विटा बनविण्याचा तुमचा नेमलेला भाग तुम्ही का पूर्ण केला नाही?" तेव्हा इस्राएलच्या संततीचे अधिकारी फिरऔनाकडे येऊन आक्रोश करीत म्हणाले, "तू आपल्या दासांशी असे का करीत आहेस? तुझ्या दासांना भुसा दिला जात नाही, आणि आम्हांला सांगितले जाते, 'विटा बनवा'; आणि पाहा, तुझ्या दासांना मारहाण केली जाते; पण दोष तुझ्याच लोकांचा आहे." पण तो म्हणाला,

“तुम्ही आळशी आहात, तुम्ही आळशी आहात; म्हणूनच तुम्ही म्हणता, ‘आम्हाला जाऊ द्या, म्हणजे आम्ही परमेश्वराला यज्ञ अर्पण करू.’ म्हणून आता जा आणि काम करा; कारण तुम्हाला भुसा दिला जाणार नाही, तरीही विटांची ठरलेली संख्या तुम्हाला द्यावीच लागेल.” तेव्हा इस्राएलच्या संततीच्या अधिकाऱ्यांनी पाहिले की ते फारच क्लेशकारक अवस्थेत आहेत, कारण असे सांगण्यात आले होते, “तुमच्या रोजच्या कामासाठी लागणाऱ्या विटांच्या संख्येत काहीही घट करू नका.” निर्गम 5:5-19.

रविवारविषयक कायदा लागू होण्यापूर्वी, सातव्या दिवसाच्या शब्दाथाचे पालन करणाऱ्यांविरुद्ध वाढत जाणारी खळबळ उभी राहिल, जशी मिसरवरील पीडांच्या आधी होत गेली होती. जसा अहाबाने एलियावर आरोप केला होता, तसाच मोशे हा सर्व उपद्रवाला कारणीभूत ठरत आहे असा समज मिसरी आणि इब्री या दोघांनीही केला होता.

आणि असे घडले की, जेव्हा अहाबाने एलियाला पाहिले, तेव्हा अहाब त्याला म्हणाला, “इस्राएलास क्लेश देणारा तूच आहेस काय?” त्यावर त्याने उत्तर दिले, “मी इस्राएलास क्लेश दिलेला नाही; परंतु तू आणि तुझ्या पित्याचे घराणे, कारण तुम्ही परमेश्वराच्या आज्ञा सोडून दिल्या आहेत, आणि तू बालीमांच्या मागे गेला आहेस.” 1 Kings 18:17, 18.

मोशेची कथा रविवारच्या कायद्याचा इतिहास दर्शविते आणि एलियाची कथा देखील रविवारच्या कायद्याचा इतिहास दर्शविते. एकत्रितपणे किंवा स्वतंत्रपणे, मोशे आणि एलिया ही प्रतीके आहेत. ख्रिस्ताच्या रूपांतराच्या प्रसंगी, त्यांनी एकत्रितपणे त्या एक लाख चव्वेचाळीस हजारांचे प्रतिनिधित्व केले जे मरत नाहीत, आणि जे प्रभूमध्ये मरतात त्यांचेही. मोशे पुनरुत्थित झाला; एलिया कधीच मेला नाही. तेच प्रकटीकरण अकरा मधील ते दोन संदेष्टे देखील आहेत, जे लोकांना यातना देणारे आहेत. मोशे आणि एलिया ही प्रतीके म्हणून पुष्कळ सत्याचे प्रतिनिधित्व करतात, आणि आम्ही आशा करतो की त्याविषयी नंतर विचार करू.

पाहा, परमेश्वराच्या महान व भयावह दिवसाच्या आगमनापूर्वी मी तुमच्याकडे एलीया संदेष्ट्याला पाठवीन; आणि तो पित्यांची अंतःकरणे पुत्रांकडे, व पुत्रांची अंतःकरणे त्यांच्या पित्यांकडे वळवील; नाहीतर मी येऊन पृथ्वीला शापाने प्रहार करीन. मलाखी 4:5, 6.

मानवी परीक्षाकाल संपण्याच्या अगदी आधी “एलिया संदेष्टा” एका विशेष संदेशासह प्रकट होणार आहे, जो “वडिलांचे हृदय मुलांकडे, आणि मुलांचे हृदय त्यांच्या वडिलांकडे” वळवितो. सर्व संदेष्टे जगाच्या अंताबद्दल साक्ष देतात, आणि ते सर्व एकमेकांशी सहमत आहेत.

आणि संदेष्ट्यांचे आत्मे संदेष्ट्यांच्या अधीन असतात. कारण देव गोंधळाचा कर्ता नाही, तर शांतीचा आहे, जसे पवित्र जनांच्या सर्व मंडळ्यांत आहे. १ करिंथकरांस १४:३२, ३३.

एलियाचा संदेश परमेश्वराच्या त्या महान व भयानक दिवसाच्या अगदी आधी येतो; म्हणून तोच प्रकटीकरणाच्या पुस्तकातील तोच विशेष संदेश आहे, जो “येशू ख्रिस्ताचे प्रकटीकरण” असा दर्शविला आहे. जेव्हा “वेळ जवळ आली आहे” तेव्हा एलियाचा विशेष संदेश देवाच्या “दासांना ज्या गोष्टी लवकरच घडून यावयाच्या आहेत त्या” दाखवितो.

येशू ख्रिस्ताचे प्रकटीकरण, जे देवाने त्याला दिले, जेणेकरून त्याने आपल्या सेवकांना त्या गोष्टी दाखवाव्यात ज्या लवकरच घडून येणे आवश्यक आहे; आणि त्याने आपल्या दूतामार्फत ते आपल्या सेवक योहान याला पाठवून कळविले: ज्याने देवाच्या वचनाची, येशू ख्रिस्ताच्या साक्षीची, आणि त्याने पाहिलेल्या सर्व गोष्टींची साक्ष दिली. धन्य तो जो वाचतो, आणि जे या भविष्यवाण्याचे शब्द ऐकतात, आणि त्यात लिहिलेल्या गोष्टी पाळतात: कारण वेळ जवळ आली आहे. प्रकटीकरण १:१-३.

हे लक्षात घ्या की जेव्हा मलाखी एलियाचा प्रतीक म्हणून उपयोग करतो, तेव्हा तो आज्ञा पाळण्याचा थेट उल्लेख समाविष्ट करतो.

माझा सेवक मोशे याची व्यवस्था स्मरा, जी मी होरेब येथे सर्व इस्राएलाकरिता त्याला विधी व न्यायांसह आज्ञापिली होती. पाहा, परमेश्वराच्या त्या महान व भयावह दिवसाच्या आगमनापूर्वी मी तुमच्याकडे एलीया संदेष्टा पाठवीन; आणि तो पित्यांचे हृदय पुत्रांकडे, व पुत्रांचे हृदय त्यांच्या पित्यांकडे वळवील; नाहीतर मी येऊन पृथ्वीला शापाने प्रहार करीन. मलाखी ४:४-६.

ही तीन वचने जुन्या करारातील शेवटची आहेत, आणि त्यांत जुन्या करारातील अंतिम अभिवचन तसेच दहा आज्ञा पाळण्याविषयीचा भर समाविष्ट आहे. प्रकटीकरणाच्या पुस्तकात सात “आशीर्वाद” आहेत, आणि त्यांतील शेवटचा आशीर्वाद दहा आज्ञा पाळणाऱ्यांवर आहे.

मी अल्फा आणि ओमेगा आहे, आरंभ आणि समाप्ती, पहिला आणि शेवटचा आहे. धन्य ते आहेत जे त्याच्या आज्ञा पाळतात, म्हणजे त्यांना जीवनाच्या वृक्षाचा अधिकार लाभावा आणि ते वेशींतून नगरात प्रवेश करावा. प्रकटीकरण २२:१३, १४.

जुन्या करारातील शेवटचे वचन आपल्याला दहा आज्ञा “लक्षात ठेवा” असे सांगते; परंतु असे करताना ते त्या एकाच आज्ञेवर विशेष भर देते, जिच्यामध्ये “लक्षात ठेवा” ही आज्ञा समाविष्ट आहे.

शब्बाथ दिवस स्मर, तो पवित्र राख. सहा दिवस तू परिश्रम करशील आणि आपले सर्व काम करशील; परंतु सातवा दिवस हा परमेश्वर तुझा देव याचा शब्बाथ आहे; त्या दिवशी तू कोणतेही काम करणार नाहीस—तू, तुझा मुलगा, तुझी मुलगी, तुझा पुरुष सेवक, तुझी दासी, तुझी जनावरे, किंवा तुझ्या वेशीआत असलेला परका हाही नाही. कारण सहा दिवसांत परमेश्वराने आकाश व पृथ्वी, समुद्र, आणि त्यांत जे काही आहे ते सर्व निर्माण केले, आणि सातव्या दिवशी तो विसावला; म्हणून परमेश्वराने शब्बाथ दिवसास आशीर्वाद दिला आणि तो पवित्र ठरविला. निर्गम २०:८-११.

जुना व नवा करार या दोन्हींतली शेवटची प्रतिज्ञा देवाच्या आज्ञांवर, विशेषतः सातव्या दिवसाच्या शब्बाथवर, विशेष भर देते. मलाखी “स्मरण ठेवावे” असे सांगतो, आणि योहान आपल्याला कळवितो की तसे करणारे धन्य आहेत. सातव्या दिवसाचा शब्बाथ देवाच्या सृष्टीचे आणि त्याच्या सर्जनशील सामर्थ्याचे स्मारक आहे. पृथ्वीच्या इतिहासाच्या अंतिम दिवसांत हाच शब्बाथ वादाचा केंद्रबिंदू ठरतो. जे त्याच्या आज्ञा पाळतात त्यांच्यावर असलेल्या “आशीर्वादा”ची नोंद योहान करतो, तेव्हा तो फक्त तेच नोंदवीत असतो जे येशूने—अल्फा आणि ओमेगा, आरंभ आणि अंत, पहिला आणि शेवटचा—जाहीर केले. म्हणून, नव्या करारातील शेवटची प्रतिज्ञा सातव्या दिवसाच्या शब्बाथाशी संबंधित आहे, तसेच प्रारंभाद्वारे अंत ओळखून देणाऱ्या देवत्वाच्या त्या वैशिष्ट्याशीही संबंधित आहे.

उत्पत्ति या शब्दाचा अर्थ ‘आरंभी’ असा होतो; त्या ग्रंथात उल्लेखिलेल्या पहिल्या सत्यात सृष्टीकर्ता, सृष्टी, आणि शब्बाथवर विशेष भर ओळखून दिला आहे. हे सर्व एकत्रितपणे, ओळीवर ओळ अशा रीतीने, जुन्या कराराच्या आरंभीपासून ते जुन्या व नव्या कराराच्या समाप्तीपर्यंत, देव हा सृष्टीकर्ता आहे, दहा आज्ञा, शब्बाथची आज्ञा, आणि येशू हा आरंभ व अंत आहे, यावर भर देतात.

जुन्या करारातील शेवटच्या वचनात मलाखीने एलीया या संदेष्ट्याचा एक प्रतीक म्हणून उपयोग केला आहे, आणि तोच तो संदेष्टा होता ज्याने येजेबेल व आहाब यांना सामोरे जाऊन धिक्कारले. प्रकटीकरणाचे पुस्तक येजेबेल हिला पोपपदाचे प्रतीक म्हणून, आणि दहा राजांना संयुक्त राष्ट्रसंघाचे प्रतीक म्हणून उपयोगात आणते. एलीयाने आहाब व येजेबेल यांच्याशी केलेला सामना, संयुक्त संस्थानाच्या सामर्थ्याने समर्थित आणि पोपपदाच्या मार्गदर्शनाखाली असलेल्या संयुक्त राष्ट्रसंघाशी एक लाख चव्वेचाळीस हजारांचा सामना दर्शवितो. इस्राएलच्या उत्तरेकडील दहा वंशांचा राजा म्हणून आहाब दहा वंशांवरील राज्यसत्तेचे प्रतिनिधित्व करित होता; अशा रीतीने तो संयुक्त संस्थान (आहाब) संयुक्त राष्ट्रसंघाला (दहा वंश किंवा प्रकटीकरण सतरामधील दहा राजे) पोपपदासाठी (येजेबेल) शब्बाथ पाळणाऱ्यांवरील छळ करण्यास सामर्थ्य देत असल्याचे प्रतिरूप ठरतो. जेव्हा मलाखी प्रभूच्या महान व भयानक दिवसापूर्वी येणाऱ्या एका संदेशाचे प्रतिनिधित्व करण्यासाठी एलीयाचा उपयोग करतो, तेव्हा एलीया आधुनिक रोमकडून (अजगर, पशू आणि खोटा संदेष्टा) छळ सहन करणाऱ्यांचे प्रतिनिधित्व करतो, जसा त्याने येजेबेलकडून

साडेतीन वर्षे छळ सहन केला. मलाखी ४:४ मध्ये “स्मरण कर” हा शब्द वापरून शब्बाथावर दिलेला भर, मलाखीने चित्रित केलेल्या भविष्यसूचक परिदृश्यात रविवारच्या कायद्याच्या संकटाची भर घालतो.

जुना कराराच्या प्रारंभाची जुना कराराच्या समाप्तीशी, आणि त्यानंतर बायबलच्या प्रारंभाची बायबलच्या समाप्तीशी तुलना करून व्यक्त होणाऱ्या सत्यांच्या विचारात आणखी बरेच काही जोडणे आवश्यक आहे. उत्पत्तिग्रंथात आपल्याला सृष्टीकर्ता, सृष्टी, आणि सृष्टीची स्मृती राखणारा सब्बाथ आढळतो. मलाखीमध्ये सब्बाथाची आज्ञा ही मानवी कृपाकालाच्या समाप्तीकडे आणि शेवटच्या सात पीडांकडे नेणारा संकटाचा मुद्दा म्हणून ओळखली जाते, किंवा मलाखी जसे म्हणतो, “the great and dreadful day of the Lord.” एलियाह देवाच्या त्या लोकांचे प्रतिनिधित्व करतो जे नाशोन्मुख जगासमोर तिसऱ्या देवदूताचा संदेश सादर करतात.

“आज, एलियाच्या आणि योहान बाप्टिस्ताच्या आत्म्यात व सामर्थ्यात, देवाने नेमलेले दूत न्यायासमोर उभ्या असलेल्या जगाचे लक्ष कृपाकालाच्या समाप्तीच्या अंतिम क्षणांशी आणि राजाधिराज व प्रभूचा प्रभू म्हणून ख्रिस्त येशूच्या प्रकट होण्याशी संबंधित लवकरच घडणाऱ्या गंभीर घटनांकडे वेधत आहेत.” Prophets and Kings, 715, 716.

जुन्या कराराची सुरुवात असलेला बायबलचा आरंभ, या दोन्ही करारांच्या समाप्तीप्रमाणेच त्याच कथेला ओळख करून देतो; परंतु प्रत्येक आरंभ आणि समाप्ती यांमध्ये स्वतःचे असे सत्य आहे, जे संदेशात विशेष भर घालते व आपले योगदान देते. उत्पत्तिग्रंथात लक्ष देवाच्या कार्यावर केंद्रित आहे; मलाखीमध्ये लक्ष त्या संदेशावर केंद्रित आहे, जो येऊ घातलेल्या संकटाचा इशारा देतो. प्रकटीकरणाच्या शेवटी अल्फा आणि ओमेगा यांची ओळख करून दिली आहे. नव्या कराराच्या पहिल्या ग्रंथात आपण पुढीलप्रमाणे वाचतो.

येशू ख्रिस्ताच्या वंशावळीचे पुस्तक, दावीदाचा पुत्र, अब्राहामाचा पुत्र.

अब्राहामापासून इसहाक जन्मला; आणि इसहाकापासून याकोब जन्मला; आणि याकोबापासून यहुदा व त्याचे भाऊ जन्मले; आणि यहुदापासून तामारकडून फारेस व जारा जन्मले; आणि फारेसापासून एस्रोम जन्मला; आणि एस्रोमापासून अराम जन्मला; आणि अरामापासून अमिनादाब जन्मला; आणि अमिनादाबापासून नास्सोन जन्मला; आणि नास्सोनापासून साल्मोन जन्मला; आणि साल्मोनापासून राहाबकडून बरुज जन्मला; आणि बरुजापासून रूथकडून ओबेद जन्मला; आणि ओबेदापासून यशै जन्मला; आणि यशैपासून दावीद राजा जन्मला; आणि दावीद राजापासून उरियाच्या पत्नीपासून शलमोन जन्मला; आणि शलमोनापासून रोबोआम जन्मला; आणि रोबोआमापासून अबिया जन्मला; आणि अबियापासून आसा जन्मला; आणि आसापासून योशाफात जन्मला; आणि योशाफातापासून योराम जन्मला; आणि योरामापासून ओझीया जन्मला; आणि ओझीयापासून योआथाम जन्मला; आणि योआथामापासून आखाज जन्मला; आणि आखाजापासून यहैज्किया जन्मला; आणि यहैज्कियापासून मनश्शे जन्मला; आणि मनश्श्यापासून आमोन जन्मला; आणि आमोनापासून योशिया जन्मला; आणि योशियापासून येखोनिया व त्याचे भाऊ जन्मले, बाबेलास नेऊन ठेवण्याच्या काळाच्या सुमारास; आणि बाबेलास नेऊन ठेवल्यानंतर, येखोनियापासून शलाथिएल जन्मला; आणि शलाथिएलापासून झरुब्बाबेल जन्मला; आणि झरुब्बाबेलापासून अबीहूद जन्मला; आणि अबीहूदापासून एल्याकीम जन्मला; आणि एल्याकीमापासून आजोर जन्मला; आणि आजोरापासून सादोक जन्मला; आणि सादोकापासून आखीम जन्मला; आणि आखीमापासून एल्यीहूद जन्मला; आणि एल्यीहूदापासून एलियाजार जन्मला; आणि एलियाजारापासून मत्तान जन्मला; आणि मत्तानापासून याकोब जन्मला; आणि याकोबापासून योसेफ जन्मला, जो मरियेचा पती होता; तिच्यापासून येशू जन्मला, ज्याला ख्रिस्त म्हणतात.

म्हणून अब्राहामापासून दावीदपर्यंत सर्व पिढ्या चौदा आहेत; आणि दावीदापासून बाबेलमध्ये नेऊन ठेवण्यापर्यंत चौदा पिढ्या आहेत; आणि बाबेलमध्ये नेऊन ठेवण्यापासून ख्रिस्तापर्यंत चौदा पिढ्या आहेत.

येशू ख्रिस्ताचा जन्म असा झाला: त्याची आई मरिया हिचा योसेफाशी साखरपुडा झाला असता, त्यांचे एकत्र येणे होण्यापूर्वी ती पवित्र आत्म्यापासून गर्भवती असल्याचे आढळून आले. मग तिचा पती योसेफ हा धर्मी मनुष्य

असल्यामुळे, आणि तिला सार्वजनिकरीत्या लज्जित करण्याची इच्छा नसल्यामुळे, तिला गुप्तपणे दूर करण्याचा त्याचा विचार होता. पण तो या गोष्टींचा विचार करीत असता, पाहा, प्रभूचा दूत त्याला स्वप्नात प्रकट होऊन म्हणाला, “योसेफा, दावीदाचा पुत्रा, मरियेला तुझी पत्नी म्हणून स्वीकारण्यास भय बाळगू नकोस; कारण तिच्यामध्ये जे गर्भित झाले आहे ते पवित्र आत्म्यापासून आहे.”

आणि ती पुत्रास जन्म देईल, आणि तू त्याचे नाव येशू ठेवशील; कारण तो आपल्या लोकांना त्यांच्या पापांपासून तारेल. हे सर्व घडले, जेणेकरून प्रभूने संदेष्ट्याद्वारे जे सांगितले होते ते पूर्ण व्हावे, असे की, पाहा, एक कुमारी गर्भवती होईल आणि पुत्रास जन्म देईल, आणि ते त्याचे नाव इम्मानुएल ठेवतील; ज्याचा अर्थ, देव आपल्याबरोबर. मग योसेफ झोपेतून उठल्यावर प्रभूच्या दूताने त्याला आज्ञा केल्याप्रमाणे वागला, आणि त्याने आपल्या पत्नीला आपल्याकडे घेतले; आणि तिने आपल्या पहिलावहिल्या पुत्रास जन्म देईपर्यंत त्याने तिला स्पर्श केला नाही; आणि त्याने त्याचे नाव येशू ठेवले. मत्तय 1:1-25.

नव्या कराराची सुरुवात जुन्या कराराच्या सुरुवातीशी व समाप्तीशी तसेच नव्या कराराच्या समाप्तीशी सुसंगत आहे, कारण ती देवाच्या सर्जनशील सामर्थ्यावर भर देते; कारण ख्रिस्ताने सहा दिवसांत सर्व गोष्टी निर्माण करण्यासाठी जो सामर्थ्यप्रयोग केला, तोच अगदी तोच सामर्थ्य आहे, जो तो “save his people from their sins” करण्यासाठी वापरतो. यशयाच्या लेखनातून या उतान्यात उद्धृत केल्याप्रमाणे, इम्मानुएल या शब्दाचा अर्थ “God with us” असा होतो. तो आपल्या देवत्वाचे आपल्या मानवत्वाशी एकीकरण करून आपल्या लोकांमध्ये वास करतो, आणि हेच ते एकीकरण होते, जे त्याने मरियेमध्ये देहधारण केली तेव्हा सिद्ध केले.

“परिपूर्ण आज्ञापालनापेक्षा कमी असे काहीही देवाच्या अपेक्षेच्या मापदंडाला पूर्ण करू शकत नाही. त्याने आपल्या अपेक्षा अनिश्चित ठेवलेल्या नाहीत. मनुष्याला त्याच्याशी सुसंगततेत आणण्यासाठी जे आवश्यक नाही, असे काहीही त्याने आज्ञापिलेले नाही. आपण पाप्यांसमोर त्याच्या चरित्राचा आदर्श ठेवावयाचा आहे आणि त्यांना ख्रिस्ताकडे नेले पाहिजे; कारण केवळ त्याच्या कृपेनेच हा आदर्श गाठता येऊ शकतो.”

“तारणाच्याने मानवजातीच्या दुर्बलता स्वतःवर घेतल्या आणि निष्पाप जीवन जगला, जेणेकरून मानवांना अशी भीती वाटू नये की मानवी स्वभावाच्या दुर्बलतेमुळे ते विजय मिळवू शकणार नाहीत. ख्रिस्त आम्हाला ‘दैवी स्वभावाचे सहभागी’ बनविण्यासाठी आला, आणि त्याचे जीवन घोषित करते की दैवत्वाशी एकरूप झालेली मानवता पाप करीत नाही.” Ministry of Healing, 180.

नव्या कराराचा आरंभ येशूने आपला मानवी स्वभाव स्वतःवर केव्हा, कुठे आणि का घेतला हे ओळखून देतो. त्याने असे यासाठी केले की, दैवी शक्तीशी संयुक्त झालेली मानवी शक्ती पाप करीत नाही हे प्रदर्शित व्हावे. पाप म्हणजे नियमशास्त्राचे उल्लंघन होय, आणि मलाखी म्हणतो की आपण ते “स्मरणात ठेवावे.” योहान आपल्याला कळवितो की जे नियमशास्त्र पाळतात, आणि म्हणून जे पाप करीत नाहीत, ते स्वर्गीय द्वारांतून प्रवेश करू शकतात. मत्तय दर्शवितो की जसा ख्रिस्ताने विजय मिळविला, तसाच पापी मनुष्यही पापावर विजय मिळवू शकतो. जेव्हा ख्रिस्त आपल्या अंतःकरणात असतो, (वैभवाची आशा) तेव्हा विश्वाची निर्मिती करणारी सर्जनशील शक्ती आपल्या अंतःकरणात असते. ही शक्यता ख्रिस्ताने मानवी कुटुंबात प्रवेश करण्याची निवड केल्यामुळे उपलब्ध झाली, आणि अनंतकाळच्या उर्वरित काळासाठी तो केवळ देवाचा पुत्रच नव्हे तर मनुष्याचा पुत्रही झाला.

मानवीय परीक्षाकाल संपण्याच्या अगोदर, प्रकटीकरणाच्या पुस्तकातून देवाच्या लोकांसाठी सत्याचा एक विशेष संदेश उघड करण्यात आला आहे. तो विशेष संदेश मलाखीचा “एलियाचा संदेश” देखील आहे, जो “परमेश्वराच्या भयंकर दिवसाच्या” अगोदर घोषित केला जातो.

दोन्ही करारांच्या प्रारंभी आणि नवीन कराराच्या शेवटी, देवाचे विशिष्ट गुणधर्म ओळखून दिलेले आहेत. उत्पत्तीमध्ये तो सृष्टिकर्ता आहे, आणि प्रकटीकरणाच्या शेवटी तो अल्फा आणि ओमेगा आहे. नवीन कराराच्या प्रारंभी, तो मनुष्याचा पुत्र होतो. आणि जुन्या कराराच्या शेवटी, आपण ते तत्त्व पाहतो जे दूत एलियाह आपल्या जाहीर करावयाच्या संदेशाची सिद्धी करण्यासाठी वापरतो—पित्यांची अंतःकरणे मुलांकडे आणि मुलांची पित्यांकडे वळविणे.

एलियाने आपला इशान्याचा संदेश सादर करण्यासाठी जो भविष्यसूचक सिद्धांत लागू केला, तोच सिद्धांत योहानाला प्रकटीकरणात करावयास आज्ञा देण्यात आला होता. एलिया “पित्यांचे हृदय पुत्रांकडे, आणि पुत्रांचे हृदय त्यांच्या पित्यांकडे वळवील,” आणि योहानाला त्या वेळी असलेल्या गोष्टी लिहिण्यास सांगितले गेले; आणि असे करताना तो एकाच वेळी पुढे येणाऱ्या गोष्टीही लिहित होता. भविष्यवाणीच्या वचनात अल्फा आणि ओमेगा यांचा सिद्धांत कसा कार्य करतो, हे दर्शविण्यासाठी योहानाचा उपयोग करण्यात आला; आणि एलिया आपला संदेश ह्याच सिद्धांतावर आधारित करील. जेव्हा आपण बायबलच्या प्रारंभाची त्याच्या समाप्तीशी तुलना करतो, तेव्हा आपण जुन्या कराराची नव्या कराराशी तुलना करित असतो. पिता हा आपल्या मुलाचा आरंभ असतो, आणि मूल हे पित्याचा शेवट असते. एक लाख चव्वेचाळीस हजार हे अब्राहामाच्या संततीची अंतिम पिढी आहेत, आणि ज्या इतिहासात देवाने अब्राहामाशी करार केला, तो इतिहास त्या काळाचा प्रतिरूप आहे, जेव्हा देव तोच करार एक लाख चव्वेचाळीस हजारांबरोबर नूतनीकरण करतो.

म्हणून ते विश्वासावर अवलंबून आहे, जेणेकरून ते कृपेने असावे; यासाठी की वचन सर्व संततीस निश्चित ठरावे; केवळ त्या संततीस नव्हे जी नियमशास्त्राची आहे, तर त्या संततीलाही जी अब्राहामाच्या विश्वासाची आहे; जो आपणा सर्वांचा पिता आहे. रोमकरांस ४:१६.

एलियाचा संदेश अल्फा आणि ओमेगा या तत्त्वाचे प्रतिनिधित्व करतो, कारण पितरे अल्फा आहेत आणि मुले ओमेगा आहेत. एलियाचा संदेश पित्यांची अंतःकरणे मुलांकडे वळवील. ख्रिस्ताने योहान बाप्टिस्ताला एलिया म्हणून ओळखले, आणि एलेन व्हाइट यांनी विल्यम मिलर यांची ओळख एलिया आणि योहान बाप्टिस्ता या दोन्ही रूपांत केली. या सर्व प्रतिनिधिक पुरुषांचा संदेश पित्यांची अंतःकरणे मुलांकडे, आणि उलटपक्षी, वळविणारा असा दर्शविला गेला. ते कार्य मनुष्यांची अंतःकरणे त्यांच्या स्वर्गीय पित्यांकडे वळविण्यात संदेशाचा परिणाम दर्शविते; परंतु त्याचा अर्थ याहून अधिक आहे, कारण ते त्या कार्याचे प्रतीक आहे. बायबलमधील भविष्यवाण्यांमध्ये प्रतीकांना एकाहून अधिक अर्थ असतात, आणि ते संदर्भानुसार ओळखले गेले पाहिजेत.

“योहान बाप्टिस्ता महान कशामुळे ठरला? यहूदी राष्ट्राच्या शिक्षकांनी मांडलेल्या परंपरांच्या प्रचंड समूहापुढे त्याने आपले मन बंद केले, आणि वरून येणाऱ्या ज्ञानासाठी ते उघडले. त्याच्या जन्मापूर्वी पवित्र आत्म्याने योहानाविषयी साक्ष दिली होती: ‘तो प्रभूच्या दृष्टीने महान होईल; आणि तो द्राक्षरस किंवा मद्यपेय काहीही पिणार नाही; आणि तो पवित्र आत्म्याने परिपूर्ण होईल.... आणि इस्राएलच्या अनेक संततींना तो त्यांच्या प्रभू देवाकडे वळवील. आणि तो एलियाच्या आत्म्यात व सामर्थ्यात त्याच्या पुढे जाईल, पित्यांची अंतःकरणे मुलांकडे वळविण्यास, आणि अवज्ञाकारी लोकांना नीतिमानांच्या ज्ञानाकडे वळविण्यास; प्रभूसाठी सिद्ध केलेली प्रजा तयार करण्यासाठी.’ लूक 1:15-17.” Counsels to Parents, Teachers and Students, 445.

हा संदेश असा रचलेला आहे की जे ऐकण्याची निवड करतील ते आपली अंतःकरणे स्वर्गीय पित्यांकडे वळवतील; तरीही इशान्याचा संदेश पोहोचविण्यासाठी जो मुख्य भविष्यसूचक तत्त्व वापरला जाईल तो हा असेल की ख्रिस्त हा अल्फा आणि ओमेगा, प्रथम आणि अंतिम, आरंभ आणि अंत आहे. एलियाचा संदेश देवाच्या भविष्यसूचक वचनाच्या त्या दृष्टिकोनातून सादर करण्यावर आधारित आहे की येशू ख्रिस्त हाच देवाचे वचन आहे, आणि बायबलचे संचालन करणारे नियम हे त्याच्या स्वभावाचे गुणधर्मही आहेत.

“देवाचा नियम हा देव स्वतः जितका पवित्र आहे तितकाच पवित्र आहे. तो त्याच्या इच्छेचे प्रकटीकरण आहे, त्याच्या स्वभावाची प्रतिलिपी आहे, दैवी प्रेम व ज्ञान यांची अभिव्यक्ती आहे. सृष्टीची सुसंवादिता ही सर्व सजीव आणि निर्जीव प्राणीमात्रांनी, अस्तित्वात असलेल्या प्रत्येक गोष्टीने, सृष्टीकर्त्याच्या नियमाशी परिपूर्ण अनुरूप राहण्यावर अवलंबून आहे. देवाने केवळ सजीव प्राण्यांच्या शासनासाठीच नव्हे, तर निसर्गातील सर्व कार्यप्रक्रियांच्या संचालनासाठीही नियम नेमले आहेत. सर्व काही निश्चित नियमांच्या अधीन आहे, आणि त्या नियमांकडे दुर्लक्ष करता येत नाही. परंतु निसर्गातील सर्व काही जरी नैसर्गिक नियमांनी नियंत्रित असले, तरी पृथ्वीवर वास करणाऱ्या सर्वांमध्ये मनुष्य एकटाच नैतिक नियमाच्या अधीन आहे. सृष्टीतील मुकुटमणी असलेल्या मनुष्याला देवाने त्याच्या अपेक्षा समजण्याची, त्याच्या नियमाची न्याय्यता व हितकारकता जाणण्याची, आणि त्या

नियमाचे त्याच्यावर असलेले पवित्र दावे ओळखण्याची शक्ती दिली आहे; आणि मनुष्याकडून अढळ आज्ञापालन अपेक्षित आहे." पितर आणि संदेष्टे, ५३.

सर्व काही (आणि यामध्ये बायबलचाही समावेश होतो, कारण बायबल ही काहीतरी वस्तू आहे आणि जर ती काहीतरी असेल, तर ती सर्व गोष्टींचाच एक भाग आहे) निश्चित नियमांच्या अधीन आहे. बायबलालाही निश्चित नियम किंवा तत्त्वे आहेत, जी त्याच्या योग्य अर्थनिर्णयाचे नियमन करतात. त्या नियमांपैकी एक असा आहे की, बायबल एखाद्या गोष्टीच्या शेवटाची ओळख तिच्या आरंभाशी जोडते. येशू हा देवाचे वचन आहे, आणि तो पहिला व शेवटचा आहे, आणि हे एक "निश्चित नियम" आहे तसेच त्याच्या स्वभावधर्माचे एक लक्षण आहे.

एलीयाच्या या परिचयाचा उपयोग आम्ही हे दर्शविण्यासाठी केला की जुन्या व नव्या दोन्ही करारांचा प्रारंभ आणि शेवट परस्परांशी सुसंगत आहेत. बायबलचा शेवट, जो प्रकटीकरणाच्या पुस्तकाचाही शेवट आहे, तोही प्रकटीकरणाच्या प्रारंभीशी सुसंगत आहे. त्याच सत्यांना साक्ष देणारे पाच साक्षीदार, त्या तत्त्वावर आधारलेले आहेत जे देवाच्या स्वभावधर्माचे एक लक्षण आहे—म्हणजे देवाचे वचन एखाद्या गोष्टीचा शेवट नेहमी तिच्या प्रारंभावरून स्पष्ट करते. ही वास्तविकता त्या अर्थाचा एक भाग आहे की येशू ख्रिस्त हा अल्फा आणि ओमेगा आहे.

"पातमोस बेटावर असलेल्या प्रेषित योहानास मंडळीच्या अनुभवातील अत्यंत गंभीर व थरारक महत्त्वाची दृश्ये उघड करण्यात आली. देवाच्या लोकांना त्यांच्या पुढील संकटे व संघर्ष यांविषयी सुज्ञ ज्ञान प्राप्त व्हावे म्हणून, अतिशय गंभीर रस व महान महत्त्वाचे विषय त्याच्यासमोर रूपके व प्रतीकांद्वारे सादर करण्यात आले. काळाच्या अखेरपर्यंतचा ख्रिस्ती जगाचा इतिहास योहानास प्रकट करण्यात आला. देवाच्या लोकांची स्थिती, धोके, संघर्ष आणि अंतिम मुक्तता त्याने मोठ्या स्पष्टतेने पाहिली. तो त्या अंतिम संदेशाची नोंद करतो, जो पृथ्वीच्या पीकाला परिपक्व करणार आहे—ते स्वर्गीय कोठारासाठी धान्याच्या पुंजक्यांप्रमाणे असो किंवा अंतिम दिवसाच्या अग्नीसाठी इंधनाच्या मोळ्यांप्रमाणे."

"दृष्टांतात योहानाने त्या संकटांचे दर्शन घेतले, जे देवाच्या लोकांना सत्याच्या खातिर सहन करावे लागणार होते. देवाच्या आज्ञांचे पालन करण्यामध्ये, त्यांना अवज्ञेकडे भाग पाडण्याचा प्रयत्न करणाऱ्या जुलमी सत्तांच्या समोर, त्यांची अचल दृढता त्याने पाहिली; आणि त्या पशू व त्याच्या प्रतिमेवर त्यांचा अंतिम विजयही त्याने पाहिला.

"मोठ्या तांबड्या अजगराच्या, चित्यासारख्या पशूच्या, आणि कोकरूसारखी शिंगे असलेल्या एका पशूच्या प्रतीकांद्वारे, देवाच्या व्यवस्थेचा विशेषतः पायमल्ली करणाऱ्या आणि त्याच्या लोकांचा छळ करणाऱ्या पृथ्वीवरील राज्यसत्ता योहानासमोर सादर करण्यात आल्या. हा संघर्ष काळाच्या समाप्तीपर्यंत चालू राहतो. पवित्र स्त्री आणि तिची संताने या प्रतीकांद्वारे दर्शविण्यात आलेले देवाचे लोक अत्यंत अल्पसंख्य असल्याप्रमाणे चित्रित करण्यात आले. अंतिम दिवसांत केवळ एक अवशेषच अस्तित्वात होता. यांच्याविषयी योहान असे म्हणतो की ते 'देवाच्या आज्ञा पाळणारे, आणि येशू ख्रिस्ताची साक्ष धारण करणारे' आहेत."

"मूर्तिपूजेमार्फत, आणि नंतर पोपशाहीमार्फत, सैतानाने अनेक शतकांपर्यंत आपली सत्ता चालवून देवाच्या विश्वासू साक्षीदारांना पृथ्वीवरून पुसून टाकण्याचा प्रयत्न केला. मूर्तिपूजक आणि पोपपंथी हे त्याच अजगरी आत्म्याने प्रेरित झाले होते. त्यांच्यात केवळ एवढाच फरक होता की, देवाची सेवा करीत असल्याचा आभास निर्माण करणारी पोपशाही ही अधिक धोकादायक आणि क्रूर शत्रू होती. रोमन पंथाच्या साधनरूपाने सैतानाने जगाला बंदिवान केले. देवाची नाममात्र कलीसिया या भ्रमाच्या फौजांमध्ये ओढली गेली, आणि हजार वर्षांहून अधिक काळ देवाचे लोक अजगराच्या क्रोधाखाली दुःख भोगत राहिले. आणि जेव्हा पोपशाही, आपल्या सामर्थ्यापासून वंचित होऊन, छळ थांबविण्यास बाध्य झाली, तेव्हा योहानाने अजगराचा आवाज प्रतिध्वनित करण्यासाठी आणि तेच क्रूर व ईशनिंदा करणारे कार्य पुढे नेण्यासाठी उगवणारी एक नवी सत्ता पाहिली. देवाच्या कलीसिया आणि देवाच्या नियमाविरुद्ध युद्ध करणारी ही शेवटची सत्ता, कोकरूसारखी शिंगे असलेल्या एका पशूद्वारे प्रतीकात्मकरीत्या दर्शविण्यात आली होती. तिच्यापूर्वीचे पशू समुद्रातून वर आले होते, परंतु हा पृथ्वीमधून वर आला, याचा अर्थ त्या राष्ट्राचा शांततामय उदय होय, ज्याचे हे प्रतीक होते. 'कोकरूसारखी दोन शिंगे' ही संयुक्त संस्थानांच्या शासनव्यवस्थेच्या स्वरूपाचे योग्य प्रतिनिधित्व करतात, जसे तिच्या दोन मूलभूत

तत्त्वांत—गणराज्यवाद आणि प्रोटेस्टंटवाद—प्रकट झाले आहे. ही तत्त्वे राष्ट्र म्हणून आपल्या सामर्थ्याची आणि समृद्धीची गुणिते आहेत. ज्यांनी प्रथम अमेरिकेच्या किनाऱ्यांवर आश्रयस्थान मिळविले, ते पोपशाहीच्या गर्विष्ठ दाव्यांपासून आणि राजसत्तेच्या जुलूमशाहीपासून मुक्त अशा देशात पोहोचल्यामुळे आनंदित झाले. त्यांनी नागरी आणि धार्मिक स्वातंत्र्याच्या व्यापक पायावर एक शासनव्यवस्था स्थापन करण्याचा निर्धार केला.”

“परंतु भविष्यसूचक लेखणीच्या कठोर रेषांकनाने या शांत दृश्यात एक बदल उघड केला आहे. कोकरासारखी शिंगे असलेला पशू अजगराच्या आवाजाने बोलतो, आणि ‘तो त्याच्यासमोरच्या पहिल्या पशूची सर्व सत्ता चालवितो.’ भविष्यवाणी जाहीर करते की तो पृथ्वीवर राहणाऱ्यांना पशूची प्रतिमा उभारण्यास सांगेल, आणि ‘तो सर्वांना—लहान व मोठे, धनवान व दरिद्री, स्वतंत्र व दास—यांना त्यांच्या उजव्या हातावर किंवा त्यांच्या कपाळावर एक चिन्ह घेण्यास भाग पाडतो; आणि ज्याच्याकडे ते चिन्ह, किंवा पशूचे नाव, किंवा त्याच्या नावाची संख्या असेल त्याशिवाय कोणालाही खरेदी किंवा विक्री करता येऊ नये.’ अशा प्रकारे प्रॉटेस्टंटमत पापसत्तेच्या पावलांवर पाऊल टाकते.”

“याच वेळी तिसरा देवदूत आकाशाच्या मध्यभागी उडताना दिसतो आणि घोषणा करित असतो: ‘जो कोणी पशूची व त्याच्या प्रतिमेची उपासना करील, आणि आपल्या कपाळावर किंवा आपल्या हातावर त्याची खूण धारण करील, तोही देवाच्या क्रोधाच्या द्राक्षारसाचे पान करील, जो त्याच्या संतापाच्या पात्रात कोणताही मिश्रण न करता ओतलेला आहे.’ ‘येथे ते आहेत जे देवाच्या आज्ञा पाळतात आणि येशूचा विश्वास धरून ठेवतात.’ जगाच्या ठळक विरोधात ती लहान मंडळी उभी आहे जी देवाप्रती आपल्या निष्ठेपासून किंचितही विचलित होणार नाही. हेच ते लोक आहेत ज्यांच्याविषयी यशया बोलतो—की त्यांनी देवाच्या नियमात पडलेली भगदाडे बुजविली आहेत; ते जुनी उजाड स्थळे पुन्हा उभारत आहेत, अनेक पिढ्यांच्या पायाभरणीला उंचावून उभे करित आहेत.”

“मर्त्य मानवांना कधीही संबोधण्यात आलेली सर्वांत गंभीर चेतावणी आणि सर्वांत भयंकर धमकी तिसऱ्या देवदूताच्या संदेशात समाविष्ट आहे. जो पाप देवाचा कोप दयेचा किंचितही संमिश्र अंश नसताना खाली आणतो, ते नक्कीच अत्यंत घोर स्वरूपाचे असले पाहिजे. या पापाच्या स्वरूपाविषयी जग अंधकारातच ठेवले जाणार काय?—निश्चितच नाही. देव आपल्या सृष्टीशी अशा रीतीने वागत नाही. अज्ञानातून झालेल्या पापांवर त्याचा कोप कधीही ओतला जात नाही. त्याचे न्याय पृथ्वीवर आणले जाण्यापूर्वी, या पापाविषयीचा प्रकाश जगासमोर सादर केला गेला पाहिजे, जेणेकरून मनुष्याला हे न्याय का घडवून आणले जात आहेत हे कळावे, आणि त्यापासून सुटण्याची संधी त्याला मिळावी.”

“ही इशान्याची सूचना अंतर्भूत असलेली घोषणा मनुष्यपुत्राच्या प्रगटीकरणापूर्वी जाहीर केली जाणारी शेवटची आहे. त्याने स्वतः दिलेली चिन्हे त्याचे आगमन अगदी समीप आले आहे, असे घोषित करतात. जवळजवळ चाळीस वर्षे तिसऱ्या देवदूताचा संदेश निनादत आला आहे. या महान संघर्षाच्या निकालात दोन पक्ष प्रकट होतात—जे ‘पशू व त्याच्या प्रतिमेची उपासना करतात’ आणि त्याची खूण ग्रहण करतात, आणि जे ‘जिवंत देवाचा शिक्का’ प्राप्त करतात, ज्यांच्या कपाळांवर पित्याचे नाव लिहिलेले आहे. ही कोणतीही दृश्यमान खूण नाही. आता तो काळ आला आहे की ज्यांना आपल्या आत्म्याच्या तारणाविषयी हित आहे त्यांनी गांभीर्याने व मनःपूर्वक विचारले पाहिजे, देवाचा शिक्का काय आहे? आणि पशूची खूण काय आहे? ती स्वीकारण्यापासून आपण कसे टाळू शकतो?”

“देवाची मोहोर, त्याच्या अधिकाराचे चिन्ह किंवा लक्षण, चौथ्या आज्ञेत आढळते. दहाही आज्ञापैकी हीच एक आज्ञा अशी आहे की जी देवाला आकाश व पृथ्वीचा सृष्टिकर्ता म्हणून दर्शविते, आणि खऱ्या देवाला सर्व खोट्या देवतांपासून स्पष्टपणे वेगळे ठरविते. संपूर्ण पवित्रशास्त्रात देवाच्या सर्जनशील सामर्थ्याचा उल्लेख हा तो सर्व परधर्मी देवतांपेक्षा श्रेष्ठ आहे, याच्या पुराव्याकरिता करण्यात आला आहे.”

“चौथ्या आज्ञेने आदेशित केलेला शब्बाथ सृष्टीच्या कार्याच्या स्मरणार्थ स्थापित करण्यात आला होता, जेणेकरून मनुष्यांची मने सदैव खऱ्या आणि जिवंत देवाकडे वळलेली राहावीत. शब्बाथ जर नेहमी पाळला गेला असता, तर कधीही एखादा मूर्तिपूजक, नास्तिक किंवा अविश्वासी झाला नसता. देवाच्या पवित्र दिवसाचे पवित्र पालन

केल्यामुळे मनुष्यांची मने त्यांच्या सृष्टीकर्त्याकडे वळली असती. निसर्गातील गोष्टींनी त्यांना त्याची आठवण करून दिली असती, आणि त्या त्याच्या सामर्थ्याची व त्याच्या प्रेमाची साक्ष दिली असती. चौथ्या आज्ञेचा शब्बाथ हा जिवंत देवाचा शिक्का आहे. तो देवाला सृष्टीकर्ता म्हणून दर्शवितो, आणि त्याने निर्माण केलेल्या प्राणिमात्रांवर असलेल्या त्याच्या न्याय्य अधिकाराचे चिन्ह आहे.”

“तर मग, जर ते खरे शब्बाथाच्या जागी जगाने स्वीकारलेला बनावट शब्बाथ नसेल, तर पशूची खूण कोणती आहे?”

“जे देव म्हणून ओळखले जाते, किंवा ज्याची उपासना केली जाते, त्या सर्वांपेक्षा पोपशाहीने स्वतःला उंचावावे, ही भविष्यसूचक घोषणा आठवड्याच्या सातव्या दिवसाऐवजी पहिला दिवस शब्बाथ म्हणून बदलण्यात विलक्षण रीतीने पूर्ण झाली आहे. जिथे जिथे देवाच्या शब्बाथापेक्षा पोपशाहीच्या शब्बाथाचा सन्मान केला जातो, तिथे तिथे पापाचा मनुष्य स्वर्ग व पृथ्वीच्या सृष्टिकर्त्यापेक्षा उंचावला जातो.”

“जे असे प्रतिपादन करतात की ख्रिस्ताने शब्बाथ बदलला, ते थेट त्याच्याच स्वतःच्या शब्दांना विरोध करीत आहेत. डोंगरावरील आपल्या उपदेशात त्याने जाहीर केले: ‘मी व्यवस्था किंवा संदेषे नष्ट करावयास आलो आहे, असे समजू नका; मी नष्ट करावयास नव्हे, तर पूर्ण करावयास आलो आहे. कारण मी तुम्हांला खचित सांगतो, आकाश व पृथ्वी नाहीसे होईपर्यंत, सर्व काही पूर्ण होईपर्यंत, व्यवस्थेतून एकही मात्रा किंवा एकही बिंदू कधीही जाणार नाही. म्हणून जो कोणी या लहानात लहान आज्ञापैकी एक मोडील आणि लोकांना तसे शिकवील, तो स्वर्गाच्या राज्यात अत्यंत लहान म्हणविला जाईल; परंतु जो कोणी त्यांचे पालन करील आणि तसे शिकवील, तो स्वर्गाच्या राज्यात महान म्हणविला जाईल.’”

“रोमन कॅथलिक हे मान्य करतात की सब्बाथमधील बदल त्यांच्या चर्चने केला, आणि हाच बदल ते त्या चर्चच्या सर्वोच्च अधिकाराचा पुरावा म्हणून उद्धृत करतात. ते जाहीर करतात की आठवड्याच्या पहिल्या दिवसाचे सब्बाथ म्हणून पालन करून प्रोटेस्टंट लोक दैवी विषयांमध्ये नियम घालण्याच्या तिच्या अधिकाराला मान्यता देत आहेत. रोमन चर्चने आपल्या अभ्रांतत्वाच्या दाव्याचा त्याग केलेला नाही, आणि जेव्हा जग व प्रोटेस्टंट चर्चस तिच्याच निर्मितीचा खोटा सब्बाथ स्वीकारतात, तेव्हा ते प्रत्यक्षात तिच्या त्या दाव्यालाच मान्यता देतात. या बदलाच्या समर्थनार्थ ते प्रेषितांचा व पितरांचा अधिकार उद्धृत करतील; परंतु त्यांच्या युक्तिवादातील भ्रम सहज ओळखता येतो. प्रोटेस्टंट लोक स्वतःलाच फसवत आहेत, आणि या प्रकरणातील तथ्यांकडे जाणूनबुजून डोळेझाक करीत आहेत, हे पाहण्याइतका पापीवादी चतुर आहे. रविवार संस्थेला जसे जसे अधिक मान्यता मिळत जाते, तसे तसे तो आनंदित होतो, कारण अखेरीस ती संपूर्ण प्रोटेस्टंट जगताला रोमच्या ध्वजाखाली आणील, याची त्याला खात्री वाटते.” Signs of the Times, November 1, 1899.